

lelki vezérfonal a tanév minden hónapjára

A NÖVEKEDÉS BOLDOGSÁGA

Gyököcssy Endre elmékedései alapján

A növekedés boldogsága

Kiadja:

Egyházmegyei KatolikusiskolákFőhatósága

Felelős kiadó:

Selmeczi Zoltán Főigazgató

Szerkesztette:

Dr Csáki Tibor

Grafikai munkák:

Török László

Készült:

Kucsák Könyvkötészet és nyomda

kézirat gyanánt belső felhasználásra

Vác 2021.

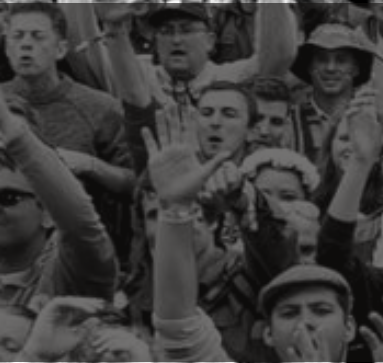
lelki vezérfonal a tanév minden hónapjára

A NÖVEKEDÉS BOLDOGSÁGA

Gyökössy Endre elmélkedései alapján

köszöntő

Dicsértessék a Jézus Krisztus!
Tisztelt Olvasó! Kedves elmélkedő Barátom!

Sokszor halljuk, mondogatjuk magunkban, egymásnak, hogy lelki táplálék nélkül nem lehet, nem érdemes élni.

Ez valóban így van, még akkor is, ha ki-ki mást tart, egészen különféle dolgokat fogad el lelki táplálékkul. Mi keresztény, katolikus, hívő emberek nem az ezotéria vagy a mágia bűvöletében, erőforrás nélküli, sokszor módosult tudattal megélt hatásokból táplálkozunk, mi Isten szavára, az igazi forrásra vágyunk, az örömhírt szeretnénk befogadni, minden lehetséges módon magunkba szívni az igaz, életető útra vezető kegyelem által.

Még nem tudjuk, hogy mi vár ránk a 2021-2022-es tanévben óvodáinkban, iskoláinkban, munkahelyeinken, de tudjuk, hogy milyen évet szeretnénk gyermekeinknek, családjaiknak és kicsit önző módon magunknak. Bízva Isten túláradó kegyelmében azt reméljük, hogy a következő 10 hónapban lesz módunk a megszokott módon, közösségeinkben megélni szakmai, hivatásbeli kihívásainkat, lehetőségünk lesz a szabadidő nyújtotta örömeinkben megmártózni családi, baráti együttléteink alkalmával és újra megtölthetjük szakrális helyeinket lelki elcsendesedésre vágyó óráinkban, ahol rátalálhatunk a lelki vezérfonalunkra.

E köszöntő után olyan gondolatok sorjáznak ebben a kiadványban, amelyek a mindannyiunk által jól ismert Gyökössy Endre református lelkész elmélkedéseire alapozva irányítják

figyelmünket azokra az értékekre, amelyek az Élő Forrásból erednek és az örökkévaló felé terelnek bennünket. Arra az életformára, lelkiségre sarkallnak, amelyek Jézus tanításait helyezik a középpontba. Annak a Jézusnak a szavait, aki nem vallásalapító volt, hanem életformát hozott erre a véres bolygóra. Hosszadalmas hitmagyarázatok, dogmabombák helyett csak ennyit mond: *"Gyere, kövess engem!"*.

Jézus, beszédeiben soha, egyetlen felesleges szót, kifejezést sem használ; olvassuk csak figyelmesen a nyolc boldogságot, mennyire egyértelmű, mennyire világos üzenetek a ma emberének, aki olykor-olykor hajlamos összekeverni a boldogságot és a boldogulást, pedig óriási különbség van közöttük. Elmélkedéseinkben engedjünk teret a következő hónapokban a lelki tisztánlátásnak, a lelki derűnek!

Szeretettel ajánlom kedves mindnyájuk figyelmébe ezt a kiadványt, amelyben a nevelési és tanév során biztosan talál mindenki olyan igerészt, vagy egyéb, értékes citátumot, amely képes kimozdítani bennünket fizikai, lelki szürkességünkből, s amelyek olvasásakor tekintetünket képesek leszünk az égre emelni, s így nem csak nézők, hanem látók is leszünk.

Vác, 2021. szeptember 7.

Selmeczi Zoltán
EKIF főigazgató

Az új tanév elé.

Gondolatok a preevangelizáció lehetőségeiről

Az Eukarisztikus kongresszuson új lendületet kaptunk hitünk megélésében. Nagy szükségünk van ennek a hitnek az ápolására, tovább adására. A világban a bennünket körülvevő folyamatok sokszor negatív hatást gyakorolnak ránk, és úgy érezzük, hogy csak küszködünk, nincs kiút, reménytelen a jövő. Ebben a helyzetben élhetjük meg keresztény nevelői hivatásunkat, küldetésünket. Ez a küldetés olyan „*kommunikációt*” kíván, ami több, mint egyszerűen szavak kimondása. Jézus evangéliumhirdetése a legjobb példa erre a sokcsatornás kommunikációra. Ő szeretetteljes kapcsolatot létesít a szegénnyel, a kitaszítottal, a bűnőssel; elfogadja, befogadja, keresi, megszabadítja őket kötelékeiktől, és visszaadja nekik emberi méltóságukat. Ugyanakkor utat talál a módos és gazdag emberekhez, a nőkhöz, a gyerekekhez, mindenféle rangú- és egyszerű emberekhez is. Hirdeti Isten országát: szavakkal, csenddel, példabeszédekkel, képekkel, metaforákkal, mozdulatokkal stb. Továbbá úgy neveli övéit, hogy mindennapi, közeli személyes kapcsolatban él velük, megosztja velük gondolatait, örömeit, aggodalmait, hitét, küldetését, sorsát. Ő maga a BESZÉD Istenről.

Vegyük sorra azokat a tényezőket, amelyek nekünk, mai nevelőknek konkrét útmutatást adnak arra vonatkozóan, hogy hogyan tehetjük beszédünket hitelessé, megszólító erejűvé a mai fiatalok számára Istenről.

Az evangelizáció folyamata:

1. Megtestesülés, jelenlét

Tanúságtévő jelenlét a világban, átjárja azt, mint só, mint kovász. A Katolikus iskolában a keresztény pedagógia szemlélete, módszerei adnak „testet” mindannak, amit az evangélium közölni akar. Ez a megtestesülése Jézus pedagógiájának, ezáltal lehet valóban jelen, nemcsak akkor, amikor vallási tartalmakat tanítunk, vagy ünnepelek, hanem soként, kovászként az egész iskolai életben. Ilyen pl.: a Családi Életre Nevelés, az Organikus Pedagógia, Don Bosco pedagógiája, a Szentjánosbogár-pedagógia, a Cserkészpedagógia, vagy a Néphagyományra épülő pedagógia, a Teremtésvédelmi pedagógia, de ennek eszköze a művészet és a sport is. Úgy is fogalmazhatunk: ha nincs ilyen „test”, lehetnek bármilyen szép elképzeléseink a keresztény nevelésről-oktatásról, hosszú távon mindezek csak szép eszmék maradnak.

2. Preevangelizáció

Azokhoz szól, akik még nem hívők, de érdeklődni kezdtek a hit után a tanúság-tétel hatására. Az evangelizáció ma általában nem is elsősorban az igehirdetéssel, hanem az egyház élő tagjainak és élő közösségeinek tanúságtételével kezdődik (EN 21, 41), s csupán ezt követi az igehirdetés, amely csak akkor hatékony, ha erre/vagy az ilyen tanúságtételre épít (EN 41). Már VI. Pál pápa megállapítja: *„A ma emberét inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha meg is hallgatják a tanítókat, csak azért teszik mert egyben tanúk is...”*

3. A Katekézis

Katekézisen általában hitismeretek átadását értjük, amelyek elvezetik a hit tanulót a szentségi találkozásra. Tehát a katekézis célja nem pusztán ismeretek továbbadása, hanem a Jézussal való személyes találkozásra kell, hogy vezessen. DE! "A

terméketlenség veszélye fenyegeti azt a katekézist, amikor a hittanulót nem fogadja be élő közösség" (Katekézis Általános Direktóriuma.)

4. Missziós küldetés.

Az evangéliummal való találkozás általában személyes kapcsolatokon keresztül történik. Az ilyen ismeretségnek természetes velejárója, hogy az emberben felmerül a kérdés a másikkal kapcsolatban, hogy pl. *„Mi az oka, hogy ő ilyen nagylelkű ember, hogy ilyen tisztességesen végzi a munkáját, hogy bátran és szelíden kiáll az igaza mellett, hogy derűsen és reménnyel képes szembenézni az élet nehéz pillanataival is?”* Mindaz, ami ezeket a kérdéseket szüli, együttesen *„a megélt evangélium tanúságtételének”* is nevezhető. Az evangelizáció sikere tehát nem akciók kérdése, hanem az Istennek adott élet gyümölcse.

Hogyan kezdünk hozzá?

Jézus ezzel kezdte tanítását: *„Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa.”* Máté sokszor említi az evangéliumában Isten országát, de úgy tűnik, Jézus korában senki sem értett sokat abból, amiről Jézus beszélt. Az emberek hallgatták őt, aztán körülnéztek és nyomát sem látták ennek az országnak. Pedig a szentírás szerint már akkor eljött Isten országa. Ott volt közöttük. Kézzelfogható rendszert, politikai megoldást vártak az őket körülvevő zavaros társadalmi helyzetben. Ma ugyanolyan helyzetben vagyunk, mint akkoriban az apostolok: mi sem látjuk Isten országát. Mégpedig ugyanabból az okból. Rossz helyen keressük. Jézus szerint Isten országa köztünk van. De hol? Nem leljük meg sem az építményekben, sem a szervezetekben. Akkor fedezhetjük fel, ha figyelmünket azokra az embertársainkra irányítjuk, akik körülöttünk élnek. Olyanok ők, mint a csendes szellő, amely fuvallatával megérint, amikor közénk jön. **Tudjuk, hogy Isten országa közöttünk van, va-**

lahányszor olyan embereket látunk: akik ítélkezés helyett könyörületeseek, akik elmondják az igazságot ahelyett, hogy kiforgatnák, akik megbocsátanak ahelyett, hogy bosszút állnának, és akik szolgálják az embereket ahelyett, hogy kihasználnák őket. Amikor ilyen dolgokat látunk, akkor tudjuk, hogy itt épül Isten országa. *„Mihez hasonlítsam Isten országát? Hasonló a kovászhoz, amit fogott az asszony, és bele kevert három mérő lisztbe, míg végül az egész megkelt.” (Lk.13.20)* Ahogyan ezt az év végi lelkigyakorlatos kiadványunkban Anselm Grün nyomán olvashattuk, a liszt mindannak a törekvésnek a jelképe, ami ujjaink közül kipereg. A lisztet nem lehet megfogni. Ha meg akarjuk ragadni, elszáll. Amikor azonban a kovász átítatja a lisztet, az kenyérré lesz. A kovász magába fogadja a lisztet. Ami előbb még azzal fenyegetett, hogy ujjaink közül kifolyik, most téstávvá lesz, amelyet megsüthetünk. - Ott, ahol reménnyel telve vagyunk, ahol szeretetközösséget építünk - az iskolai élet minden reménytelensége ellenére a remény kovászává leszünk az odajárók számára. Jézus arra hív meg bennünket, hogy hagyjunk fel a panaszkodással, és engedjük, hogy a rendelkezésünkre álló lisztet az ő kovásza és tanítása hassa át.

Váljunk -olyanná, mint a földbe vetett mag, amely elhal és új életet hoz. - Olyanná, mint a só, ami az egész ételt ízessé teszi. - Olyanná, mint a sötét hegyoldalon álló ház kivilágított ablaka, amely tájékozódási pont a környezetében. - Akik ketten hárman összejönnek Jézus nevében, Ő köztük van és csodát tesz.

Az Örömhír továbbadása feltételezi, hogy higgyünk a másik emberben lévő jóban, bízunk kibontakozásának lehetőségében, abban, hogy saját maga képes fejlődésének főszereplője lenni. Gyomirtóval sem lehet a parlagot virágoskertté varázsolni. Ehhez kell a hit a jó talajban, a föld, a magok, a víz és a napfény erejében, valamint szükséges a kertész készenléte, hogy kísérje a növények fejlődését, hogy megadja nekik, amire éppen szükségük van a teljes kibontakozáshoz. Egy fiatal megérzi, hogy milyen szándékkal közelítünk felé. Bizalomra

bizalommal válaszol, feltétel nélküli elfogadásra nyitottsággal felel, leereszkedés és érdek nélküli közeledésünkre mer önma-
ga lenni, és ön maga legjobbját adni, különösen akkor, ha meg-
győződik arról, hogy ezt mi tényleg komolyan gondoljuk. Ehhez
természetesen idő kell, kinél több, kinél kevesebb.

*„Osztani magad: - hogy így sokasodjál;
kicsikhez hajolni: - hogy így magasodjál;
hallgatni őket, hogy tudd a világot;
róluk beszélni, ha szólsz a világhoz.
Széjjel szóródní - eső a homokra -
sivatagnyi reménytelen dologra
s ha nyár se lesz tőled - s a táj se zöldebb:
- kutakká gyűjt a mély: - soká isznak belőled!”
(Váci Mihály)*

A mai fiatalok jelentős része nem foglalkozik komolyan olyan
kérdéseknek a megválaszolásával, mint pl. „*Mi végre vagyunk
a világon?*”, „*Honnan a jó és honnan a rossz?*”, „*Mi az élet vég-
ső értelme?*”, „*Mit kezdjek a halállal?*” Ha nincsenek meg ezek
a kérdések, akkor az evangélium számára nincs meg a megfe-
lelő talaj. Ezért a fiatalok meglévő kérdéseit is „*nevelni kell*”,
hogy eljussanak az igazi életkérdések megfogalmazásáig. Ha
az ember igazán komolyan szembesült emberlétének korláta-
ival, akkor válik nyitottá arra, hogy őszintén, belülről fakadóan
keresse a megoldást. Ez teremti meg a jó talajt az Istentől ér-
kező válasz befogadására. Ezt a folyamatot nevelőként haté-
konyan segíthetjük.

Ebben a tanévben a jó kérdések és az arra adott válaszaink
megszületését Gyökössy Endre gondolatai nyomán a „*hegyi
beszéd*” nyolc boldogmondásának feldolgozásával szeretnénk
segíteni. Ezeket a tanév során saját lehetőségeink szerint al-
kalmazhatjuk, illetve adhatjuk közre.

Boldog új évet kívánok - szeretettel: Csáki Tibor atya

szeptember

**A boldogság az élet
növekedésének terméke**

A boldogság az élet növekedésének terméke

---

90. zsoltár

Uram, te lettél menedékünk, nemzedékről nemzedékre.

*Mielőtt a hegyek lettek, föld és világ megszülettek, öröktől örökig
vagy te, Isten.*

*Te a halandót ismét porrá teszed, és így szólsz: „Emberfiak, a porba
térjetek!”*

*A te szemedben ezer év, akár a tegnap, úgy tűnik tova, mint egy
órallás éjszaka.*

*Te elragadod őket, olyanok lesznek, mint az álom, mint a hajnalban
sarjadó virág.*

Reggel kizöldül, fölvirul, estére megfonnyad s elszárad.

Bizony elsovadtunk haragodtól, indulatodtól megrendültünk.

*Mert szemed elé állítottad vétkeinket, s arcod világosságában látod
bűneinket.*

Haragodban múltak el napjaink, sóhajként múltak el esztendeink.

*Mindössze hetven év egész életkorunk, nyolcvan talán, ha erősek
vagyunk.*

*Ebből is legtöbb betegség, szenvedés, sebesen elszáll és
elragadtatunk.*

Ki érti meg hatalmát haragodnak, és ki fél igazán haragod hevétől?

*Taníts meg számbavenni napjaink sorát, hogy eljussunk a szív
bölcsségére.*

*Fordulj hozzánk, Uram, meddig késeel? Légy könyörületes
szolgáidhoz!*

*Tölts el minket már reggel irgalommal, hogy minden nap ujjongjunk s
vigadjunk.*

*Örvendeztess meg a szenvedés napjaiért, a sok bajt látott
esztendőkért.*

Ragyogjon föl műved szolgálid fölött, és fiaik fölött dicsőséged.

*Szálljon ránk Urunk, Istenünk jósa, s kezünk munkáját igazítsd jó
végre.*

Úgy tapasztalom, és nálam tapasztaltabbaktól is úgy tanultam, hogy háromféleképpen törekszik az ember boldogságra. Mégpedig aszerint, hogy hogyan viszonyul az élethez a halállal szemben.

-Vannak nem is kevesen, akiknek az élet nyűg, szenvedés. Mintha erről vallana a 90. zsoltár is: „Életünk ideje hetven esztendő vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradtság. Kelet nagy vallásalapítója Buddha is szenvedésnek tartja az életet, amiből jobb minél előbb kikerülni. Tanítása ennek a kikerülésnek a menetrendje.

Aki így gondolkodik az élet felől, annak nagyobbára az az egész életszemlélete: jobb ülni, mint állni, jobb feküdni, mint ülni, és még jobb aludni, mint ébren lenni, de legjobb volna nem lenni. Hiszen úgyis az a vég. Azok számára, akik így viszonyulnak az élethez, a boldogság a nyugalom. Csak semmi izgalom, kockázat, semmi erőfeszítés.

-Az emberek másik csoportja éppen ellenkező módon érez, gondolkodik. Ha már meg kell halni, akkor élvezzük ki az élet minden percét, még akkor is, ha ezzel gyorsabban közeledik a vég. Mindig maximális fordulatszámon kell élni- mondta egyszer egy autós- én teljes sebességgel utazom végig az életem. Amíg lehet mindenütt ott kívánok lenni, mindent látni és hallani akarok. Az életem minden pillanatát ki akarom használni és élvezni. Nos, az életet így kihasználó, kizsákmányoló emberek akkor boldogok, ha habzsolják az életet.

-Jézus egy harmadik utat javasol: Az élet ajándék, tehát többet ér lenni, mint nem lenni. De ezt a létet, ezt az életet kár felhabzsolni, mást is lehet vele kezdeni: növekedni lehet a létben. Amíg növekszik, lelki- szellemi értelemben- tágul, ez boldogságot szül.

A mozdulatlanságba vagy habzsolásba menekülők csak boldogságpótlékkal ámítják magukat.

Az élet csak akkor lehet boldog és éppen azért boldog, mert növekszik és tágul, és így gazdagodik.

1. Az első lépés: mozdulat a növekedés, a tágulás felé „az *Én-né*” válás. A kicsi gyermek öntudatra ébred. Meg kell tapasztalnia, hogy a növekedése és határa mindig mások énjébe, akaratába ütközik. Ám ez az önállóvá lett „*Én*” lassan körülhatárolódik és megnyugszik.

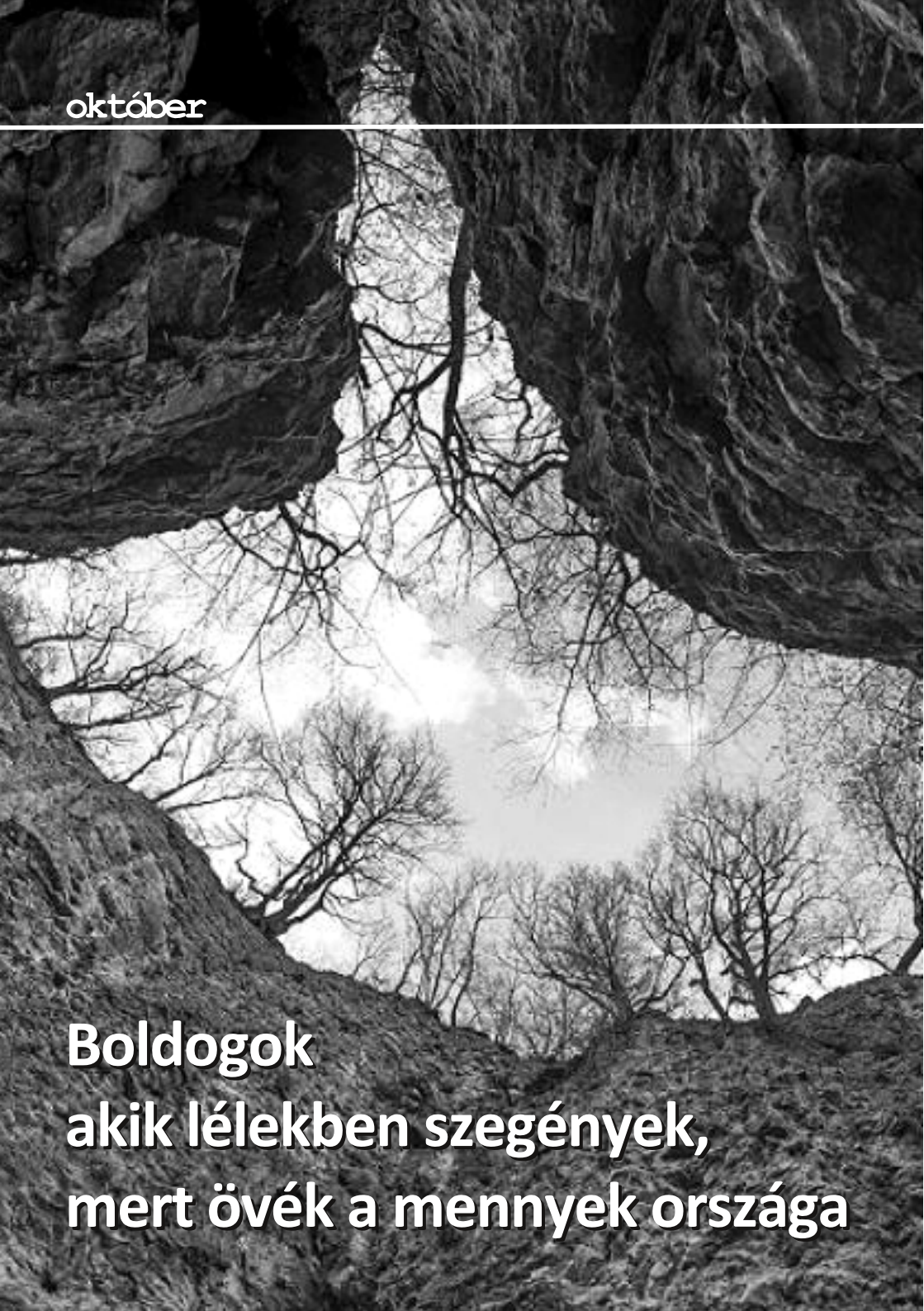
2. Ezután a gyermekkor szokásos önös, önző korszaka után következik a „*Te*” felfedezése. Amikor áttörik az „*Én*” láthatatlan fala, és felfedezi, úgy igazán élményszerűen a „*Te*”-t. Talán éppen az első tiszta diákszerелеmben. Ilyenkor szeret először az ember vagy a diák valakit jobban önmagánál. Majd mindinkább felfedezi ez a növekvő, táguló „*Én*”, hogy önmagában nem elég. Emberek kellenek embersége átéléséhez. Csak velük, bennük, általuk tud tovább növekedni, többé lenni, és ez öröm.

3. Csak úgy tudnak valóban emberré növekedni, ha van embermintájuk, akire úgy nézhetnek, gondolhatnak: „*Íme az Ember*”. A nagy „*TE*” Ő a prototípus, az Embernek Fia. Jézus Krisztus. Aki átélte, tudja milyen hallatlan öröm és boldogság az őt szerető Jézus felfedezése. A Jézusban való növekedésnek következménye a boldogság.

Aki az Úrban növekedve él, hamarosan rádöbben, hogy Jézus lényé szüntelenül túlmutat önmagán. Nem engedi, hogy nála az „*Ő*”-nél megrekedjünk. Jézus lényé tulajdonképpen szüntelen tördeli bennünk az „*Én és a Te falát a Mi*” felé. Az emberiség nagy családja felé. Így növel bennünket szüntelen és pontosan. Ez a szüntelen növekedés a boldogság.

Növekedés a teremtet világ szépségének felfedezésére, az élet tiszteletére.

október

**Boldogok
akik lélekben szegények,
mert övék a mennyek országa**

**I: Boldogok, akik lélekben szegények, mert
övék a mennyek országa.**

---

*Ady Endre:
Az Úr érkezése*

*Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.*

*Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborus éjjel.*

*És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.*

Jézus a hegyi beszédben meghirdeti programját:

Jöjj, kövess engem, és boldog leszel.”

A boldogmondások önmagukban megvalósíthatatlanok, csak Jézussal együtt és az Ő követése közben válnak igazságokká.

Jézus a hegyen új utat mutat a boldogság felé. Ő maga az Út.

A nyolc boldogmondás nem különálló gyöngyszem, hanem a növekvő élet jézusi, Isteni menetrendje. A „0 pontról” a teljes kiteljesedésig, az isteni boldogságig, mely az örök életbe visz.

*„Boldogok a lélekben szegények, mert övék
a mennyek országa”*

Van, aki azt gondolja, hogy Jézus azoknak való, akiknek hiányzik valami. De életünk egy-egy tragikus „0 pontján” nem hiányzik valami mindegyikünknek? Pontosan az a tragédiánk, hogy nem tudjuk, vagy nem merjük bevallani, hogy „0 pontra” érkezett az életünk: zsákutcába. Már nem segít a mozdulatlan-ság boldogsága, már csömörbe fulladt a habzsolás boldogsága is. Csak egyetlen kiút van ilyenkor, maga az Út. /Jn. 14. 6/ És ez a „0 pont” beismerésével, elismerésével kezdődhet...

Jézus a szegény szót az Ó-testamentumból veszi: Akinek semmiye sincs, csak Istene van. Már senkitől sem függ, csak Istentől, és ezért valójában független. Csak innen kezdődhet el az út fölfelé. Innen növekszik, tágul az élet, amelynek terméke a boldogság. Ezért mondja Jézus boldogoknak az életük „0 pontján” az Istent felfedezőket. Mintha Ady Endrét hallanánk:

*„Mikor elhagytak, mikor lelkem roskadozva vittem,
csöndesen és váratlanul átölelt az Isten” ...*

Engem azóta már nem lehet legyőzni, mert megadtam magam az Istennek, nem lehet többé összetörni, mert akkor, azon az éjjelen tökéletesen összetörtem. Meghaltam és föltámadtam. Azóta vagyok boldog. Azon az éjjelen megtaláltam az elveszett Paradicsomot. Azóta is abban élek.

Az Út, az egyetlen út felfelé: lefelé kezdődik el. Sőt lent, egészen lent, a „0 ponton”. Amikor magamról megvallom magamnak: szegény vagyok, koldus vagyok, üres a lelkem, mint az éhező koldus tenyere. De Te vagy Istenem, az én gazdagságom és menedékem.

november

**Boldogok akik sírnak,
mert megvigasztalják őket**

II. Boldogok akik sírnak, mert megvigasztalják őket.

---

136. zsoltár

*Babilon folyói mellett ültünk és sírtunk: amikor Sionra
gondoltunk.*

Hárfáinkat a fűzfákra függesztettük azon a földön.

Mert akik minket elhurcoltak, * énekszót követeltek tőlünk.

*Elnyomóink örömeinket kívántak hallani: „Énekeljete Sion
dalaiból nekünk!”*

Hogyan énekeljünk az Úrról éneket a számkivetés földjén?

Ha megfeledkezem rólad, Jeruzsálem, száradjon el a jobbom;

Tapadjon ínyemhez nyelvem, ha nem emlékezem meg rólad;

Ha minden örömöm közül nem Jeruzsálemet tartom leg többre!

(...)

Sokan azt gondolják, hogy a boldogmondások ellentmondások sorozata. Hogyan lehet valaki boldog, ha sír?

Gyököcssy Endre három szóval mutat rá, hogyan lehet:

MÉG   ÚGY   IS

- A **MÉG** szócskát a *pszichológus* használná.

Talán azt mondaná: Boldogok, akik még sírni tudnak, mert őket még meglehet vigasztalni.

Azért fordítaná így, mert praxisában egyre több olyan elszáradott lélekbe kell belenéznie, egyre több olyan egzisztenciális vákuumban, a teljes létet betöltő semmiben szenvedő emberrel kell beszélnie, aki neki, és csak neki vallja be, hogy már régen nem érez senki iránt semmit. Nem tud sírni.

Egyre nő azoknak a száma a világon, akik valahogy, valami képpen elvesztették életük közepét. Beszélnek töltés nélkül, vigadoznak öröm nélkül, vágyakoznak reménység nélkül, szerelmeskednek szeretet nélkül, házasodnak hűség nélkül, válászkodnak hit nélkül. Keseregnek könnyek nélkül, élnek célok nélkül, és céljaik vannak élet nélkül.

Az a tragédiájuk, hogy nem tudják; a „0 ponton” élnek. Fagy-ponton. Mélyen hűtött állapotban. Mert nem tudnak sírni, nem is lehet őket megvigasztalni.

Egyre több olyan embert ismerhetünk meg, akik éppen könnyeiken át emelkedtek ki életük „0 pontjáról”. Olyanokat is, akik ezen a különös prizmán, könnyeiken át látták meg először saját szívüket és rendültek meg attól, amit ott megláttak. Így jutottak el a megrendítő önismerethez. Ez volt életük, táguló életük kezdete. Ezért mondja Jézus ezeket a sírókat boldogoknak.

- Az **ÚGY** szót a *teológus* használná.

Boldogok, akik ÚGY sírnak, hogy van vigasztalójuk. Magunktól, magunkból nem tudunk vigasztalni. Mi csak kondoleálni, részvétet nyilvánítani tudunk. Sajnálatpirulákat kínálni, riadt

dadogó, motyogó fél szavakkal, méregdrága koszorúkkal. De boldogok, akik úgy sírhatnak, hogy van vigasztalójuk. Mert így nevezi Jézus a Szentleket: „*Parakletosz*” „*Vigasztaló*”.

De másképpen vigasztal a Vigasztaló, mint mi! Olykor úgy kezd a megnyugtatósunkhoz, hogy előbb felkavar: bemutat önmagunknak. Mint Péterrel is tette a főpap udvarán, amikor megtagadta Jézust. Péter már zokog önmaga fölött, el is kezd benne a vigasztalást. Aki ilyen Péter módjára tud sírni önmaga fölött, az már újjászületőben van. Hiszen első, testi születésünk is sírással kezdődik, és legtöbbször második születésünk is, amikor már nem azért sírunk mert lettünk, hanem a fölött sírunk, akik voltunk.

Így vigasztal bennünket a Vigasztaló. Életünk pislákoló parazsát lánggra lobbantja, növeli, hogy égjen, világítson, melegítsen, boldogan lobogjon. Lelkével átlelkesíti, és igen, ünnepi lakomára hívja az embert.

- Akik úgy sírnak, hogy vigasztalnak **IS!**

Szüntelen kiderül, vigasztalást adni nem, csak továbbadni lehet. Vigasztalni csak a Vigasztaló által megvigasztalt ember tud. Ez az egyetlen hiteles vigasztalás. Szent Pál így írja:

„Azt a vigasztalást nyújtva nekik, amellyel Ő vigasztal bennünket.”

A rómaiaknak pedig ezt írja:

„Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál.”

Csak a megvigasztalt tud vigasztalni, és amikor vigasztal, kilép önmagából. Már nem önmagára gondol, régi életére vagy gyászára, hanem a másikra. A „*TE*”-re, és az már növekedés, és ennek a terméke a boldogság. Azért boldogok, akik sírnak, mert a „*még- úgy-is*” sírók vigasztaltatnak meg.

december

**Boldogok a szelídek,
mert ők öröklik a földet**

III. „Boldogok a szelídek, mert ők öröklék a földet”

Sík Sándor:

Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.
Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.
Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.
Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.
Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.
Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.
Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.
Hogy sohasem féltem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.
Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.
Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.
Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.
Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,

*és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!
Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!*

Ekkorát nem tévedhet az a Jézus, aki mindennél jobban ismerte a való életet. Hiszen az Ő korában sem a szelídek voltak a föld örökösei, hanem a légiók fegyverével uralkodó császárok. Azóta sem változott sokat a világ. A szelídeket szüntelen félre sodorták, sőt eltaposták.

Ennek így, ahogy a Bibliában olvasható, ellentmond a biológia, amely az tanítja: a gyöngék elpusztulnak és az erősek megmaradnak. A szelídség pedig gyöngeség. Bármely közösségben, legyen az család, munkahely vagy állam: az erősek, a kemény léptűek, a határozottak, a kezüket ökölbe szorítani tudók vannak elől, és a szelídek hátul. Ekkorát Jézus nem tévedhetett. Ez csak elírás lehet a régi kódexekben.

Valóban az lenne? Valóban boldogok volnának az erőszakosok? Meggyőződésünk és tapasztalatunk is, hogy minden erejük és hatalmuk ellenére boldogtalanok. Miért? Mert az emberek félnek tőlük. Izolált, gyűlölt, befalazott emberek. Erre minden erőszakos embernek előbb-utóbb rá kell ébrednie. Fél, hogy elkaparintják tőle az örökséget, egyre görcsösebben kapaszkodik a hatalomba, és ilyen görcsben senki sem boldog.

A mi értelmezésünk szerint a szelíd ember, kicsit gyöngé ember is. Szent Pál így mondja: „Amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős.”

Jézus a hegyi beszédben olyan szelíd embert jelez, aki szüntelen Isten kontrollja alatt van, ott érzi magát, és éppen ezért

jóakarattal figyeli embertársait. Olyan erős emberét, aki parancsolhatna, de kér. Aki üthetne, de nem üt. Aki megszégyeníthetne, de vigasztal. Aki leinhetne, de meghallgat. Nos ilyen szelíd volt Ábrahám, aki átengedte Lótnak a választást, és Lót azt hitte, a jobbik részt, a jobbik földet választja. Ám Szodomát és Gomorát választotta. Így lett a megígért föld örököse Ábrahám. Ilyen szelíd ember volt Dávid is, aki nem gyávaságból menekült fia Absalon elől. Saul nem bántotta, amikor az kiszolgáltató volt neki. Ilyen szelíd, sőt alázatos embernek mondja az írás Mózes is.

De mindenekelőtt ilyen szelíd volt az Embernek Fia, aki csak egy helyen mondja, hogy: *„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.” /Mt. 11. 29/* Ha haragudott, sohasem magáért haragudott, hanem az Úr ügyéért. Még a hegyi beszédet is úgy, olyan dinamikus szelídséggel mondja el, hogy elhangzása után, „a sokaság álmélkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.”

A „Mennydörgés fiainak” ezt mondja. *„Az emberfia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek életét, hanem hogy megmentse azt.” /Lk. 9.56/*

Péternek ezt mondja: *„Tedd vissza helyébe a kardodat, mert aki kardot ránt, kard által vész el. /Mt. 26. 52/* Megcsúfolják, gúnyt űznek belőle, megostorozzák, szelíden tűri. Amikor a kereszten függ, a keresztre feszítőkért imádkozik. Három nap múlva üres a sír... Jézus él.

Szelídségének ez a hatalma és ereje ragadta meg Mahatma Gandhit is, amikor először olvasta a hegyi beszédet. Ezt tette programjává: az *erőszakmentességet*. Más szóval a szelídség erejét! Ez már történelem. És az ő követői örökölték a földet; Indiát.

Boldogok, mert éppen az az erő, amely szelídség is egyben, növeli, tágítja életünket túl önmagunkon, túl a közvetlen „Te”-n, s olyan mértékben és dimenziókban, hogy Jézus őket mondja a föld örököseinek. Nem elírás, nem tévedés tehát.

január

**Boldogok, akik éheznek és
szomjazzák az igazságot,
mert ők megelégtetnek**

IV: Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert ők megelégtettek.

---

41. zsoltár

*Mint a szarvas vágyakozik a forrás vizére, úgy vágyakozik hozzád a
lelkem, Istenem.*

*Istent, az élő Istent szomjazzá lelkem: mikor juthatok Isten elé, hogy
meglássam arcát.*

*Könny a kenyerem éjjel és nappal, mert naponta mondják: „Hol van
Istened?”*

*Megdobban a szívem, ha arra gondolok, hogyan vonultam a fölséges
sátorba, az Úrnak házába,*

Ujjongva és hálaadó énekkel a vidáman ünneplő sokaság körében.

Miért vagy szomorú lelkem, miért háborogsz bennem?

*Bízzál Istenben; hiszen majd áldom őt, Istenemet és szabadítómát,
akire fölnézek.*

*Elcsügged bennem a lélek, azért rád gondolok a Jordán földjéről, a
Hermonról, a Mizár hegyéről. Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid
szavában, tajtékzó hullámaid átcsapnak fölöttem.*

*Nappal az Úr adja kegyelmét, éjjel éneket mondok néki, imádkozom
életem Urához.*

*Így szólok Istenhez: Sziklám vagy, miért feledkezel meg rólam, miért
kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?*

*Mintha csontjaimat tördelnék, amikor üldözőim gúnyolnak, naponta
mondogatják: „Hol van Istened?”*

Miért vagy szomorú lelkem? Miért háborogsz bennem?

*Bízzál Istenben; hiszen majd áldom őt, Istenemet és szabadítómát,
akire fölnézek.*

Jézus ebben a boldogmondásában éppen a vágyakozó embert mondja boldognak. Azt, aki az emberi élet egyik legigényesebb értéke, az igazság után sóvárog. Úgy, ahogy egykor várták az erdélyi sóbányák felől érkező, sót hozó szekereket az emberek. Sóvárogva, mert íztelenné vált az ételük és megromlott a hús.

Nem a maguk igazságáért öklözőket, nem a vélt vagy elképzelt igazságokért ordítókat mondja boldognak, hanem azokat, akiket eltölt, feszít, növel, tágít az egyik legnemesebb eszme, az igazság utáni vágyakozás. Hiszen senki sem tudja jobban ezen a földön Jézusnál, hogy a vágy szüli a tettet.

Ez a boldogmondás fény derít arra, hogy miért olyan szürke az életünk és miért olyan színtelen a hitéletünk. Nem lobog benne igazi vágy a magasabb rendű után. Vágy, amely növeli, tágítja, röpíti az életet, és így viszi előbbre. Vannak vágyaink, de azok mind a földhöz, magunkhoz kötnek, sőt kötöznek.

Vágyjuk, hogy növekedjék a tekintélyünk. Annyi mindenre vágyunk, de emberségünk belül, a legbelső lényünk nem növekedett még attól sem, hogy pl. végig vágattunk néhány, azelőtt nem látott világvároson.

Jézus azokat mondja boldognak, akik éheznek és szomjazzák az igazságot: Ezeknek ígéri: „*megelégtetnek*”. A növekvő, fejlődő életnek van csak boldogsága. Szürke az életünk, és ilyen egyhangú színtelen a hitéletünk is. Nem feszít bennünket a vágy az igazság után, aki Krisztus. Sokan csupán letudják a vasárnapot, eleget tesznek vallásos kötelezettségeiknek is, templomoztak, mit kívánhat még tőlük az Isten?

Az az igazság, amiről itt Jézus Krisztus beszél, az eredeti görög szöveg szerint „*háromdimenziós*”. Egyszerre van jogi,

erkölcsi és gyakorlati jelentése. Martin Luther King mondta: Minden pofon és minden ütleget, ami az ember arcán csattan el, előbb Jézust éri, aztán engem is. Nem tehetem, hogy ne tegyek valamit.

Az igazság eredeti szava azt is jelenti: felelősnek érzem magam a másikért. Azt is jelenti: igaznak fogadom el a másik embert. Különös módon ez a magatartás igazzá tesz.

Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, az igazi és teljes megelégyülést adó Jézus Krisztust, mert ők megelégyíttetnek.

Különös, akik nem éheznek és nem szomjazzák az igazságot. azok szürkének, színtelennek látják a világot. És mihelyt éheznek és szomjazzák és megelégyíttetnek, nem csak olyannak látnak mindent, amilyen, hanem szebbnek és színesebbnek. Igazabbnak és jobbnak. És minél többen látnak így, annál több lehetősége van a világnak, hogy olyan is legyen, szebb, igazabb, színesebb, jobb, krisztusibb.

február

**Boldogok az irgalmasok,
mert ők irgalmasságot nyernek**

V. Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek

---

50. zsoltár

*Könyörülj rajtam irgalmadban, Istenem, töröld le gonoszságomat
nagy jóságod szerint!*

*Teljességgel moss meg bűnömtől engem,
vétkeimtől tisztíts meg engem!*

*Mert elismerem vétkeimet, előttem van bűnöm szüntelen.
Egyedül ellened vétkeztem, színed előtt gonoszat tettem.
Ám te végzésedben igaz vagy, és igazságos, amikor ítélsz.
Íme vétekben jöttem a világra, anyám bűnben fogant engem.
Ám te az igaz szívet szereted, bölcsességedet föltárod nékem.*

*Hints meg izsóppal és tiszta leszek,
moss meg és a hónál fehérebb leszek!
Add hallanom a vígság és öröm szavát,
hadd ujjongjanak megtört csontjaim!*

*Fordítsd el bűneimtől arcodat, töröld el minden vétkeimet!
Tiszta szívet teremts bennem, Istenem,
újítsd meg bensőmben az erős lelket!*

Ne taszíts el színed elől, ne vond meg tőlem szent Lelkedet!

*Add vissza üdvösséged örömét,
tégy erőssé engem készséges lélekkel!
Megtanítom a bűnösöket minden utadra,
az istentelenek hozzád térnek.*

*Szabadíts meg a vérontás bűnétől, Isten, megmentő Istenem, és
igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem!*

Nyisd meg ajkamat, Uram, és szám hirdeti dicséreted!

*Mert véres áldozatban nem leled kedved,
égő áldozatban sem telnék örömed.*

*Az Istennek tetsző áldozat a töredelmes lélek,
nem veted meg, Istenem, az alázatos és megtört szívet.
Tégy jót, Uram, jószágodban Sionnal, építsd fel Jeruzsálem falait!
Akkor majd kedves lesz előtted az igaz áldozat,
az égő és a teljes áldozat,
akkor majd állatokat hoznak oltárodra.*

Ezt a boldogmondást csak akkor értjük meg, ha felidézzük azt a kort, amelyben elhangzott. Azt a kort, amely az irgalmasságot nem ismerte, legfeljebb családi körben gyakorolta, egyébként gyengeségnek tartotta. A zsidó ember csak saját fajtájával, s ezen belül is csak saját kasztjával szemben gyakorolt irgalmasságot. A nem zsidókra, a pogányokra úgy tekintett, mint az eltiporni valókra. A pogányok sem voltak különbek. Jaj volt a legyőzötteknek, nem ismerték az irgalmat.

Boldogok az irgalmasok mert ők irgalmasságot nyernek. Jézus az irgalom szót minden bizonnyal a maga nyelvén ejtette ki: *"heszed"*. Isten kiválasztott népe iránti irgalmát jelenti: Isten lojális, hűséges megbízhatóságát, szövetségét jelzi. Az újszövetségben Istennek minden ember iránti irgalmát jelöli. Jézus az Istentől várt, sőt elvárt irgalmat továbbadatja tanítványaival. Azt mondja nekik, hogy csak akkor nyernek irgalmasságot, ha az elnyert irgalmat továbbítják, de éppen ebben a továbbításban növekedve lesznek boldogok.

Ha azt kívánjuk, várjuk, sőt elvárjuk Istentől, hogy irgalmas legyen irántunk, akkor legyünk mi is isteni módon irgalmasok embertársainkkal. Mindenkiel szemben, Ahogy Isten minden ember iránt irgalmas, úgy legyünk mi is mindenki iránt irgalmasok, minden felebarát iránt. Hogy ki ez a felebarát, azt az egyik legtündöklőbb példázatban, az *„irgalmas szamaritánus*

-ban” mondja el Jézus. Ahol nem fa-j és nyelvrokon gyakorol irgalmat, hanem egy zsidók által megvetett szamaritánus, aki maga sem rajongott a zsidókért. /Lk. 10. 25/

Mit tesz az irgalmas szamaritánus? Lehajol - szolgál. Lehajol a vérében fekvő zsidó fölé. Lehajol és nem leereszkedik. Ez a hajlás a szeretet, majd szolgál neki. Mert csak így érvényes a szeretet. Ebben a lehajlásban és szolgálatban megváltozik a viszonyuk: ellenségekből felebarátokká válnak. Mert ettől kezdve minden bizonnyal a zsidó is annak érezte a szamaritánust. Túlnőnek önmagukon, eddigi szűk határaikon, s tudják már: ez a boldogság. Ebben a példázatban Jézus szavával, Igéjével feszíti szét kora szűk, körülhatárolt szeretetét, amely csak faj- és nyelvrokonra, testvérré korlátozódott.

Valójában a korlátokat életével, majd halálával és feltámadásával „robbantja” fel, és így ajándékoz meg bennünket a határtalan szeretet lehetőségével, az Agapéval, amely, mint irgalom jelentkezik még az ellenség iránt is. A határtalanul szerető és így irgalmasságot cselekvőknek ígéri: irgalmasságot nyernek. Boldogságot az életükre és irgalmasságot majd ama napra.

március

**Boldogok a tisztaszívűek,
mert ők meglátják az Istent**

VI. Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent

---

*Assisi Szt. Ferenc:
Naphimnusz*

*Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tiéd a dicséret, dicsőség és imádás
És minden áldás.*

*Mindez egyedül Téged illet, Fölség.
És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja.*

Áldott légy, Uram, és minden alkotásod.

*Legfőképpen urunk-bátyánk, a Nap,
Aki a nappalt adja és ránk deríti a Te világosságodat.
És szép ő és sugárzó nagy ragyogással ékes:*

A Te képed, Fölséges.

*Áldott légy, Uram, Hold nénénkért,
És minden csillagaiért az égnek.*

*Őket az égen alkotta kezéd
Fényesnek, drága szépnek.*

*Áldott légy, Uram, Szél öcsénkért,
Levegőért, felhőért, minden jó és rút időért.*

Kik által élteted minden Te alkotásod.

Áldott légy, Uram, Víz hógunkért.

Oly nagyon hasznos ő, oly drága, tiszta és alázatos.

*Áldott légy, Uram, Tűz bátyánkért,
Vele gyújtasz világot éjszakán.*

És szép ő és erős, hatalmas és vidám.

Áldott légy, Uram, Földanya-nénénkért,

Ki minket hord és enni ad,

És mindennémű gyümölcsöt terem,

Füveket és színes virágokat.

Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Főlséges, koronát.
Áldott légy, Uram, a testi halálért, a mi testvérünkért,
Akitől élő ember el nem futhat.
A kik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták
Te szent akaratodnak.
A másik halál nem fog fájni azoknak.
Dicsérjétek az Urat és áldjátok
És mondjátok hálát neki.
És nagy alázatosan szolgáljátok!
(Sík Sándor fordítása)

„Az a szív, amely boldog, olyan békés és csendes, mint a tó, amikor ragyog fölötte a nap és az ég kékje tükröződik benne. A boldogtalan szív pedig olyan, mint a háborgó folyó, amikor tornádó közeledik” – mondja Albert Schweitzer missziós orvos egyik prédikációjában: Akármilyen színű is valakinek a bőre, boldogságot és békességet szeretne a szívében érezni. Ez azonban csak egyféleképpen lehetséges. Mégpedig úgy, hogy Jézus Krisztust beengedik a szívükbe. Ha kéritek, lépjen be, belép. S ha beengeditek, a gonosz törzsfőnökök kisompolyognak onnan, mert nem mernek egy helyen lenni Jézussal. Ha pedig Jézus lesz a szívetek Ura, akkor abban a Jóisten fog parancsolni.

Jézus ebben a boldogmondásban arról beszél, hogy tiszta, osztatlan, össze nem kevert szívvel éljünk. Az a tiszta szív, ha valakiben Jézus Krisztus él, döntéseiben Övé az utolsó szó. És

amelyik szívben Ő él, annak a szívnek a hordozója, gazdája mindenütt, mindenben meglátja az Istent.

Különös szót használ erre a látásra az Újszövetség. A húsvéti történetben olvassuk: *„Mária odament a sírhoz és látta, hogy a kő el van véve a sírtól.”* Megpillantotta. Sem többet sem kevesebbet. Majd megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek. Akkor bement a másik tanítvány: *„látta és hitt”*. Belátni és túllátni a felületen. Meglátni a titkok titkát. Aki így lát az hisz. János, a kedves apostol szívében csak egy úr volt: Jézus Krisztus. Ezért János mindenütt, mindenben meglátja Istent. A nyitott sírban is. Mert osztatlan, azaz tiszta volt a szíve. János látta az Istent, hitt és boldog volt. Lehet-e boldogabb látás, mint mindenütt, mindenben meglátni az Istent?

Jézus mondja:

„Kérjétek és adatik nektek!” /Mt.7,7/

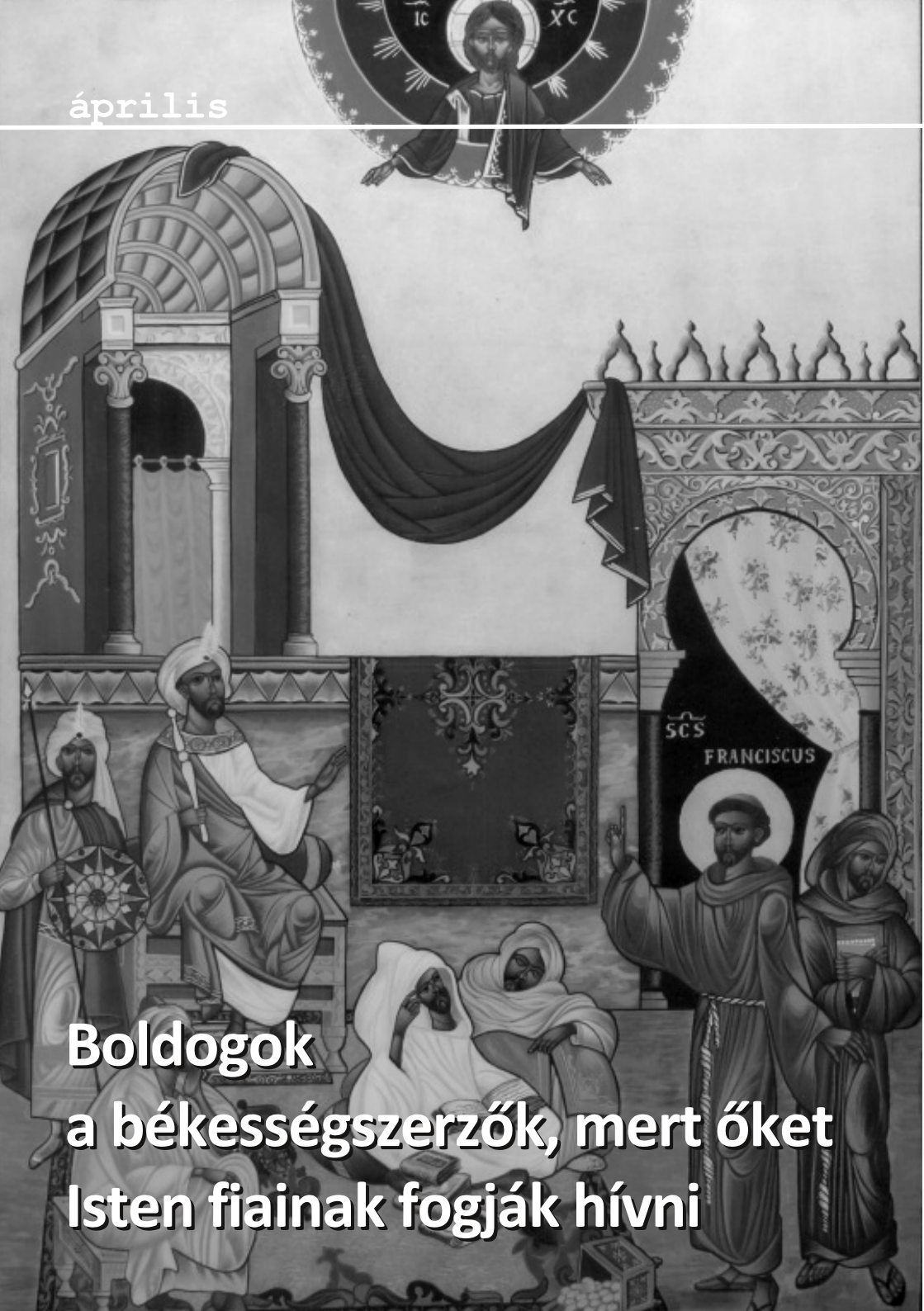
Nos kérjétek meg a földet, és beszélni fog Istenről. És kérjétek meg a csillagos eget, és az megengedi, hogy átlássatok a fonákján és meglássátok a színét, és Istenről beszél. Kérjétek meg a mezők liliomait és az ég madarait, és beszélni kezdenek Istenről.

Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent. Ilyen ember volt Assisi Szent Ferenc, aki testvéreként köszöntötte a napot, a holdat. Aki még a halál sötétjén is átlátott.

„Bárcsak húsvéti szemmel látnánk mindent, hogy képesek legyünk észrevenni - a halál mélyén az életet, - a bűn mélyén a megbocsátást, - a megosztottság mélyén az egységet, - a seb mélyén a dicsőséget, - az emberben az Istent, - az Istenben az embert, -magamban Téged”.

(Claus Hemmerle)

április

**Boldogok
a békesszerszerzők, mert őket
Isten fiainak fogják hívni**

VII. Boldogok, a békességszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.

Teréz anyának és munkatársainak napi imája:

*Uram, tégy engem a te békéd eszközévé,
ahol gyűlölet lakik, oda szeretet vigyek,
ahol sértés, oda megbocsátást,
ahol széthúzás, oda egyetértést,
ahol tévedés, oda igazságot,
ahol kétely, oda hitet,
ahol kétségbeesés, oda reményt,
ahol szomorúság, oda örömet.*

*Uram, add , hogy inkább én igyekezzek vigasztalni,
mint hogy vigaszt várjak.*

*Inkább én törekedjek másokat megérteni,
mint hogy megértést óhajtsak.*

*Inkább szeressek,
mint hogy szeretet igényeljek.*

*Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat.
Ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot.
Ha meghalunk, akkor ébredünk az örök életre.*

Ámen.

Évszázadokon keresztül, sokan azt gondolták, ez a cél, a végcél:

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.”

Az Úr bennem és én az Úrban. Ez maga a tökéletes és végleges boldogság. Lehet-e, kell-e ennél több?

Ennek a hitnek és gondolkodásnak az a tévedése, hogy összetéveszti a csúcst a céllal. Jézus azért visz bennünket a csúcsig, hogy onnan jobban és tisztában lássuk a célt, tanítványságunk végcélját. Ha az volna tanítványságunk célja: az Úr bennem és én az Úrban, csak hat boldogságot mondott volna Jézus. Ám van hetedik és nyolcadik boldogmondás is. Ezzel a két boldogmondással véd meg bennünket attól a veszélytől, hogy most már Benne váljék az életünk mozdulatlan-ná, vagy éppen habzsolóvá.

Melyikünket ne kísértett volna még meg a nagy sugdosó!? Te az Úrban vagy és az Úr benned van? Semmi baj, Most húzódj szépen vissza a gonosz világtól, imádkozz és elmélkedj napjában, ahányszor csak akarsz! Behúzódhatsz szobád sarkába is, olvasgasd szent könyveidet, csak ki ne mozdulj onnan! Régi életedben is a mozdulatlanság kedvelője voltál, légy az az újbán is! Csak hidd, hogy a csúcs, amit elértél, egyben tanítványságod célja is! Életünk legnagyobb kísértése pontosan ez. De szívesen élnénk így! Vagy ilyesmit suttog a kísértő: Habzsold az igehirdetéseket vasárnaptól vasárnapig! Mindig mindenütt, ahol és ahányszor teheted. Keress magadnak igazi közösséget, jól fészkelj be magad oda, pátyolgassátok egymást, és lehetőleg ne engedjete be olyasvalakit, akit nem odavaló!

Nehezen ismerjük fel, hogy ez is kísértés. A só maradjon só-tartóban, ereszkedjék ott meg, hogy ne legyen jó semmire, csak hogy kidobják és eltámasszák az emberek. Hogy a kovász, amely az egész tésztát megkelesztené, száradjon csak be egy

kis templomocska, vagy közösség színes bögréjében. A lámpás maradjon a véka alatt és ne világítson azoknak, akik a házban, egyházban, vagy éppen a világban vannak.

Amikor engedünk a kísértőnek boldogtalanok leszünk, nyugtalankodni kezdünk. Vándorolni egyháztól egyházig, közösségtől közösségig. Nem tudjuk mi a bajunk, nem érezzük jól magunkat sehol. Miért? Mert összetévesztettük a boldogmondások csúcsát a céljával.

Boldogok a békességszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni. A "*shalom*" szó, amelyet itt Jézus a békességre használhatott, a zavartalan kapcsolatot jelenti Isten és ember, az ember és ember között.

Jézus három tanítványát felvitte a megdicsőülés hegyére. És bár azok sátrat szerettek volna építeni, hogy ott maradjanak, ott élvezzék tovább a nagy misztériumot, Jézus leviszi őket, hogy tanúi legyenek, hogyan szerez Ő békességet egy holdkóros gyermeknek és édesapjának. Mert ez az Ő élete célja, és nem a megdicsőülés hegye. Nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon. /Mk.10.45/

Jézus a hetedik boldogmondásban nem a csúcson letanyázókat, vagy a csúcsot élvezőket mondja boldognak, hanem a békességszerzőket. Azokat, akik célba találnak. Akik még tovább növekednek és táguznak a csúcsról a "*Mi*" felé, az Úrral és az Úrban minden ember felé. A békétlenségben élő embertársaik felé. Azokat mondja boldognak, akiket az erő szelídségében, a felismert igazsággal és megkapott agapéval, ahol csak erre lehetőségük van, helyreállítják a békességet. Isten és ember között, ember és az ember között. A békességszerzőket mondja boldogoknak. Akik a maguk kis világában, otthonukban, a békességet munkálják. Azért törik magukat, hogy békesség legyen és ne csak bennük, hanem körülöttük is. Mert

ez a tanítványság célja. A békesség szerzői legyenek ott, ahol eddig békétlenség volt. Hogy leomoljanak a válaszfalak: szín, faj, nő, férfi, szegény és gazdag között- az Úrban.

Bibliai értelemben a béke az üdvösség gyümölcse, és ez Isten műve, tehát mindenekelőtt Isten ajándéka. Jellemző ez Istenre, aki az emberiséget és az egész teremtet világot atyai szívvel szereti, és mindenkiről az a terve, hogy egyetértésben és harmóniában éljen. Ezért aki a békéért fáradozik, az őrá „hasonlít”, mint az apára a fiai.

Az lehet békességszerző, aki magában hordozza a békét. Békességszerzőnek kell lennünk minden egyes pillanatban a magatartásunkkal, azzal, hogy Isten akarata szerint élünk. [...] „Békességszerzőnek” lenni főleg azt jelenti, hogy alkalmat találunk a kiengesztelődésre saját életünkben és mások között is minden szinten: mindenekelőtt Istennel, aztán azzal, aki mellettünk él a családban, a munkahelyen, az iskolában, a plébánián és a különböző szervezetekben, valamint a társadalmi és a nemzetközi kapcsolatokban is. Meghatározó módja ez a felebaráti szeretetnek, az irgalmasság nagy műve, mely újra egészségesé tesz minden kapcsolatot.

Manapság sürgős szükség van a párbeszéd és a találkozás előmozdítására azok között az emberek között, akik különbözőnek egymástól történelmük, kultúrájuk, hagyományaik vagy nézőpontjuk miatt. Fontos, hogy értékeljük és befogadjuk ezt a sokszínűséget és gazdagságot.

És őket Isten fiainak fogják hívni, még csak nem is gyermekeinek, hanem fiainak. Pedig ez Jézus Krisztus státusza. Tehát mi azt a szolgálatot végezhetjük, sőt kell végeznünk, amit Ő. A békességszerzés szolgálatát. Ebben lehetünk testvérei és így boldogok.

május – június

**Boldogok
akiket az igazságért üldöznek,
mert övék a mennyek országa**

VIII. Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert övék a mennyek országa.

Ha egyszer befogadjuk a szívünkbe, lényünkbe Jézus Krisztus lényét, és amíg Ő tisztogat bennünket, növeli, tágítja életünket. És mi mindenütt, mindenben meglátjuk az Istent, mert az Úr mibennünk. Ez olyan csúcs, hogy el tudunk-e képzelni ennél több, nagyobb, szebb célt is? Pedig Jézus a boldogmondásokban és minden szolgálatával, egész lényével csak azért visz a csúcsig, hogy onnan jobban, tisztában láthassuk a célt. A „Mi”-t: Az embert, a felebarátot. A csúcsról indulva jobban végezhesük feléjük a szolgálatot. Az emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és az életét adja váltságul sokakért. Mindenkiért. Mit jelent a szeretet? Albert Schweitzer így fogalmazta meg: Nagyon egyszerű:

*A szeretet azt jelenti: rendelkezésedre állok Istenem,
és rendelkezésedre állok embertársam.*

De az utolsó, a nyolcadik boldogmondásban Jézus megdöbentően megmondja, hogy nehéz sor vár arra, aki ezt vállalja, mert aki az Isten fiának státuszában indul el az emberek közé szolgálatra, azt nem szeretik, sőt mindenféle rosszat hazudnak róla. Szenvedniük kell, mint neki, az Isten Fiának.

Miért nem szerették az első keresztyényeket, a Jézus féle embereket már az első időktől fogva, hiszen ezek a légynek sem ártottak, segítettek, és ezt még pogány kortársaikat is elismerték. Miért? Mert mások voltak! Ezt a tömegember sose tudta elviselni. Ki tudja elviselni, ha valaki más? És az első keresztyények valóban mások voltak. Nem vettek részt a császár imádságában. Tertullianus a nagy egyházatya írja: „Ha kiárad a Tiberis vagy a Nílus, ha földrengés van valahol, vagy pestis pusztít, máris azt kiáltják a római utcákon: A keresztyényeket az

oroszlánok elé. Szent Ágostonnál olvashatjuk: „*Ha nem esik az eső és repedezik a föld, ez csak a keresztények miatt lehetséges.*” Igen, akkor is és mindig elviselhetetlen volt a tömegember számára, ha valaki más. A másik szó amiért üldözték a keresztényeket: emlékeztetnek, szüntelen emlékeztetnek. Nos ki szereti az ilyen emlékeztetőket? Ki kell irtani, gyomlálni, el kell tüntetni. El kell égetni. Végül bármilyen különösen hangzik, ki szereti a békességszerzőt? Próbáljunk két veszekedő közé állni, legyen családban, vagy más közösségben, vagy az utcán! Lehet, hogy a végén megbékülnek, de talán minket vernek meg, és a végén azért békülnek meg, mert ránk haragszanak. Jézus megmondta, ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. És ezeket boldognak mondja. Miért? Talán azért, mert Jézus örömét leli a szenvedésben? Nem, hiszen Ő is vért verjtékezett a Getszemáni kertben, míg halálára készült, kereszthalálára. Akiket üldöznek, amíg Jézus békességét szerzik, - azért boldogok, mert már olyan tág a szívük és olyan nagy abban a Krisztus, hogy a szenvedést vagy nem érzik, vagy nem érdekli őket. Csak boldogok. Hiába mondanánk nekik: Ne csináld! Nem tud másként élni, boldog mert vele az Isten, benne az Isten, túlnőtt a csúcson, belenőtt a legjézusibb emberi célba, az istenfiúság szolgálatába.

Boldognak nevezi őket. Így érthetjük meg, hogyan sétáltak mosolyogva az oroszlánok szájába a keresztények, és hogyan lobogtak el zsoltárokat énekelve meggyújtott kereszteken. És sorolhatnánk a vértanúk neveit. Szébb lesz a világ, amint kiárad a szívükből a befogadott szeretet, összetört életükből a békesség, átlőtt testükből a csoda, amit belélegeztek az Isten Fia titkából.

A legdöbbenetesebb, hogy a boldogság útja a "0" ponttól vezet a csúcsig, a csúcstól a célig.

Amen.

Milyen kövekből...

Milyen kövekből róttátok ezt az utat?
Kemény kockáit mily hegyek teste adta?
Milyen mocsarak s ingoványok útvesztőin
S milyen sivatagok aszályán keresztül raktátok
Kanyargó s biztató futását?

És milyen merészséggel?
Miféle erőből?

És mennyit?
Mennyit figyeltetek?
Mire kirajzolódott

Ez a
- csak egymás szemében látható -
térkép?
Ez a titkos és rejtélyes útiterv,
Ez a borostyánkő út.

Simára kerekült járóköveivel,
Mér földköveivel,
Viaduktjaival és pihenőivel,
- ez a ti utatok..
Mely most már
Megállíthatatlan viszi gazdáit
A horizont felé.